

?Campions de la vida

?Qui estigui lliure de discapacitat que tiri la primera pedra?, assegura el director de la pel·lícula "Campeones"



El programa Incorpora treballa la inserció laboral de persones amb discapacitat | Alma, la xarxa social social

?Qui estigui lliure de discapacitat que tiri la primera pedra?. És una frase de Javier Fesser, director de *Campeones* (<https://www.filmaffinity.com/es/film206800.html>), una pel·lícula que tracta la història d'un grup d'esportistes amb diverses discapacitats. La cinta ens planteja les preguntes del milió: Què és normal? Qui és normal? Qui pot dir que no té o no tindrà mai una discapacitat, encara que sigui trencar-se una cama? I si acceptem això com a veritat, oi que hauríem de treballar més en equip, un equip singular i divers que s'ajuda mútuament, sobretot als qui més els costa, per aconseguir que tots els que l'integren siguin campions de la seva vida?

De tot plegat en parla Alma, la xarxa social social (http://miradesambanima.org/?_ga=2.145429041.407513999.1540144559-1713133028.1504868566), una nova manera d'abordar la realitat social. Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de l'Obra Social ?la Caixa? (<http://obrasociallacaixa.org/ca/home>). Alma vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

[noitext]

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=a3e0hWT09YY>

Treballar en equip per millorar la vida de les persones més vulnerables és precisament el que fan l'Obra Social 'la Caixa', els tècnics del programa d'inserció laboral Incorpora (<https://obrasociallacaixa.org/ca/pobresa-accion-social/integracion-laboral/incorpora-de-la-caixa>), les entitats socials i laborals que detecten els casos que requereixen atenció, i els beneficiaris. L'objectiu? Contribuir al fet que les persones que més difícil ho tenen, en un món laboral que ja és complicat de mena, puguin trobar feina i tornin a brillar amb llum pròpia.

És el cas de Francisco Calderón, un noi de 42 anys amb un grau de discapacitat intel·lectual, una malaltia crònica i tres fills, un dels quals amb discapacitat auditiva i problemes psicomotrius. El Francisco -'Paco' per als amics i coneguts- va treballar d'electricista, de pintor, de peó en el món de la construcció, d'encarregat en supermercats, fins que li van detectar esofagitis eosinofílica, una malaltia crònica derivada de múltiples al·lèrgies alimentàries que provoca dificultats per empassar els aliments.

L'objectiu? Contribuir al fet que les persones que més difícil ho tenen puguin trobar feina i tornin a brillar amb llum pròpia

La notícia li va capgirar el dia a dia, però ell va aprofitar aquest cop per aprendre'n: 'El nutricionista no em donava cita fins a l'any vinent, així que vaig fer un curs de cuina per poder variar gustos i textures d'entre les poques coses que podia menjar; més endavant en vaig fer un altre, a distància, de nutricionista'. Aquesta malaltia va fer que s'interessés per matèries com la composició de les plantes i la naturopatia. El Paco sempre ha demostrat ser una persona inquieta, desperta i decidida, però quan buscava feina i les empreses veien el seu historial, acostumaven a treure-se'l de sobre amb el típic 'ja et trucarem'.

Feia set anys que estava a l'atur, quan des del Servei d'Ocupació de Catalunya el van posar en contacte amb ASPID, entitat col·laboradora d'Incorpora (<http://www.serviaspid.com/>). Allà va començar participant en tallers i formacions competencials -'sempre amb gran implicació, bona actitud i alegria', segons la seva orientadora laboral, Ma. Rosa Sarradell- i, després d'analitzar la seva situació i fer una 'cerca exhaustiva' pel territori, li van aconseguir una feina relacionada amb un tema que a ell li interessava: en un laboratori de medicina tradicional xinesa. 'A més, tot va passar en un moment que ho necessitava de debò, perquè al meu fill se li havia espatllat l'implant coclear que necessita per sentir-hi bé i havia de comprar-ne un de nou', explica el Paco.

Als quatre mesos d'estar treballant en una empresa de la Seu d'Urgell, Emperador Express, li van fer un contracte indefinit. 'Tenir una feina estable, interiorment, com a persona, m'ha ajudat una barbaritat. Penses: 'Ostres! Serveixo per a alguna cosa'. Feia molt temps que en buscava? Que passi i, a més, em facin un contracte indefinit en tan poc temps em fa sentir orgullós de mi mateix', confessa.

'He passat molts moments dolents: se'm va morir un fill, se'm va morir el pare, tinc un fill amb una discapacitat i una dependència, m'he separat? El meu propòsit, tanmateix, sempre ha estat lluitar i no rendir-me'. Al Paco li agradaria transmetre a les persones que es trobin en una situació semblant 'que mai no perdin la fe, perquè lluitant tot s'aconsegueix'. I al seu fill li desitja 'que sempre tingui ganes de tirar endavant i que no es fixi en els altres, sinó en les seves pròpies capacitats'.

Segons el Paco, 'cal conscienciar la societat que la discapacitat existeix, que no és un delictes ni

res dolent, sinó simplement una condició diferent?. De fet, opina que ?discapacitat? és una paraula que implica un estigma que no es mereixen les persones com ell, ?perquè podem ser igual d'eficients, treballadors i complidors que els altres?.

Hem de recordar que, segons l'OMS (<https://www.who.int/topics/disabilities/es/>) , la discapacitat és el reflex d'una interacció entre les característiques de l'individu i les de la societat on viu. La discapacitat no és més que un punt de vista arbitrari del món. I, entre tots, el podem canviar. De fet, oi que va ser Aristòtil qui va dir que l'ésser humà és un ésser social per naturalesa? És obvi que tothom necessita els altres per viure, créixer i somriure. I, amb la discapacitat, la motivació per ajudar va més enllà de la solidaritat. Perquè, tant en el món laboral com en la situació més banal del nostre dia a dia, incloure qui funciona diferent és enriquir-nos. És aprendre. És guanyar.